

Arrest

nr. 152 397 van 14 september 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 22 maart 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 oktober 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 13 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 augustus 2015.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. PEETERS, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 augustus 2012 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet).

Op 2 oktober 2012 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing die ter kennis werd gebracht op 16 maart 2012 en luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 01.08.2012 bij onze diensten werd ingediend door :

*B. S., K. [...]
nationaliteit: [...]
geboren te [...]
adres: [...]*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en)

Artikel 9ter §3 - 3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Uit artikel 9ter §1, 4e lid en artikel 9ter §3, 3° volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van een standaard medisch getuigschrift zoals gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007. Het standaard medisch getuigschrift dd. 15/05/2012 toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte. Bovendien werd in de initiële aanvraag dd. 01/08/2012 geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift. Alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011). Er kan dan ook geen rekening gehouden worden met de aanvullingen d.d. 11/09/2012. Bij gebrek aan één van de in art. 9ter §1, 4e lid vereiste medische elementen, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: het koninklijk besluit van 17 mei 2007), van de motiveringsplicht zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna verkort: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij synthetiseert de toelichting bij het middel als volgt:

“Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag op basis van medische redenen van verzoeker d.d. 01.08.2012 artikel 9ter, onontvankelijk is.

Redenen:

(citaat bestreden beslissing)

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoeker geenszins als onontvankelijk kan worden beschouwd.

Verzoeker wenst dan ook de volgende opmerkingen te maken:

Verzoeker diende zijn aanvraag in op 01.08.2012. Daarbij voegde hij een medisch attest dd 15.05.2012 opgesteld door zijn behandelende geneesheer, waarin het volgende wordt gesteld:

Diagnose:

Diabetes mellitus

Chronische pijnklachten: linker schouder, bovenarm, voorarm, pols en hand sedert 2/2007 => zonder diagnose

Somatisatiestoornis, depressieve stoornis en posttraumatisch stress disease (PTSD)

De dokter verwijst naar de verschillende soorten medicatie die verzoeker op dit moment moet nemen. Verzoeker neemt 2 soorten medicatie!

Dat dit dan ook wijst op de ernst van de aandoening! Ook het feit dat verzoeker levenslang behandeld dient te worden, geeft een indicatie over de graad van ernst.

Het is dan ook onredelijk van verwerende partij om te stellen dat de graad van ernst niet vermeld wordt in het medisch getuigschrift! Dat men het medisch getuigschrift in zijn geheel dient te onderzoeken! (citaat RvV 3 oktober 2011, nr. X)

De behandelende geneesheer acht het absoluut noodzakelijk dat de behandeling wordt voortgezet en raadt dan ook regelmatige opvolging en aangepaste medicatie aan. Bovendien waarschuwt de behandelende geneesheer voor complicaties indien verzoeker niet de gepaste hulp en ondersteuning krijgt!

De ernst van de aandoening blijkt eveneens uit het feit dat de behandelende geneesheer een levenslange behandeling nodig acht !

Om verblijfsrecht te bekomen, dient de aandoening van verzoeker te voldoen aan de criteria, zoals ze gesteld zijn in artikel 1 § 1.

Artikel 1 §1 vermeldt het volgende:

(citaat artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet)

Uit het voorgaande blijkt dus dat verzoeker een standaard medisch getuigschrift moest voegen waarin gesteld wordt op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Het feit dat een geneesheer stelt dat verzoeker levenslang behandeld dient te worden en dat verzoeker tot 2 soorten medicatie moet nemen maakt al duidelijk dat verzoeker ernstig ziek is.

De attaché stelt enkel dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan de ziekte zoals voorzien in §1 .

Hoe kan een ziekte waarbij men in het beste geval, slechts onder de juiste medische omstandigheden kan spreken over een stabilisatie van de symptomen en men spreekt over een levenslange behandeling, geen reëel risico inhouden voor, zijn leven of fysieke integriteit ??

Immers dit is wat §1 stelt.

Op basis van welke elementen is de attache tot deze conclusie gekomen?

De medische aanvraag en het ingediende medische attest beantwoorden volledig aan het ratio legis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aangezien het de ziekte, de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling vermeld.

Verzoeker is ernstig ziek! Dit wordt gestaafd aan de hand van de nodige stukken!

Dat verzoeker niet begrijpt hoe de attaché tot zijn conclusie is gekomen! Verzoeker lijdt aan een ernstige aandoening!

Hij heeft intensieve en gepaste medische behandeling nodig en dit levenslang!

Dat dit dus wel degelijk een bedreiging inhoudt voor zijn leven!

Uit de beslissing van DVZ blijkt dat verzoeker reeds een vergevorderde aandoening van zijn ziekte moet hebben of halfdood moet zijn, alvorens zijn aanvraag ontvankelijk en gegrond zou verklaard worden!

Dit is onredelijk van DVZ en maakt een flagrante schending uit van het redelijkheidsbeginsel!

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

DVZ dient te onderzoeken of de aandoening een reëel risico inhoudt voor zijn fysieke integriteit, ze dient niet te bepalen in welke mate!

Dat dit dan ook een flagrante schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel!

Dit werd recent ook bekrachtigd door verscheidene arresten van uw Raad.

(citaat RvV 29 november 2012, nr. X)

Dat het duidelijk mag blijken dat verwerende partij tot een conclusie gekomen is die lijnrecht tegenover deze van DVZ staat. Dat dit te wijten is aan het feit dat hij verzoeker wel heeft willen onderzoeken, en DVZ zich slechts gebaseerd heeft op het medisch attest.

Hieruit blijkt dat DVZ tot een héél andere conclusie zou gekomen zijn, indien de DVZ het dossier, en verzoeker, en de verschillende medische attesten, grondig zou onderzocht hebben!

Verzoeker is ongeneeslijk ziek!

Het feit dat verzoeker levenslang behandeld dient te worden, wijst erop dat de aandoeningen ernstig zijn of geeft minstens een indicatie van de graad van de ernst van de ziekte.

Alle voorliggende feiten dienen samen bekeken te worden teneinde een oordeel te kunnen vellen over al dan niet kennelijk beantwoorden aan de ziekte voorzien in paragraaf 1 .

In dit geval kan besloten worden dat de noodzakelijke medische gegevens wel degelijk werden verstrekt. De verwerende partij zou tevens tot deze conclusie gekomen zijn indien zij de medische attesten met de nodige zorg en aandacht had nagelezen.

Dit getuigt zonder enige twijfel van het gegeven dat de verwerende partij heeft nagelaten het medisch attest grondig te analyseren, maar slechts heel oppervlakkig heeft bekeken.

Dat uit het advies duidelijk blijkt dat deze genomen is om een beslissing tot onontvankelijkheid te bekomen en NIET om de werkelijke gezondheidstoestand van verzoeker te beoordelen.

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij spijkers op laag water zoekt om de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Het is voor verzoeker onbegrijpelijk waarom er geen rekening wordt gehouden met ALLE medische stukken die verzoeker bij zijn aanvraag voegt!

Dat het voor verzoeker totaal onbegrijpelijk is, waarom zij geen rekening hebben gehouden met de aanvulling dd. 11.09.2012.

DVZ motiveert deze beslissing verwijzend naar arrest X Rvs dd. 30.06.2011.

De aanvraag op basis van art 9ter moet volgende elementen bevatten, teneinde ontvankelijk verklaard te worden:

- Aanvraag ingediend per aangetekend schrijven
- Een bewijs van identiteit
- Standaard medisch getuigschrift
- Adres van de effectieve verblijfplaats in België
- Nieuwe elementen
- Geen strafbare handelingen gepleegd

Dat de aanvraag van verzoeker volledig aan deze voorwaarden voldoet, en verzoeker bijgevolg niet begrijpt waarom er geen rekening werd gehouden met de aanvulling dd 11.09.2012.

Dat dit niet alleen een schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel, maar eveneens van het redelijkheidsbeginsel!

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op évidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

Dat DVZ, totaal onterecht, geen rekening heeft gehouden met de aanvulling van verzoeker! Bovendien verwijzen zij hier, totaal onterecht, naar een arrest van de Raad van State.

Dit arrest vermeldt immers het volgende: 'Overwegende dat uit de voormelde bepalingen volgt dat de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk moet verklaren wanneer deze niet vergezeld is van een identiteitsdocument of van de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet; dat uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat de zogenaamde "documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde" wordt gesteld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag; dat de overweging in het bestreden arrest dat artikel 9ter § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet "het algemeen principe niet uit(sluit) dat het bestuur op het ogenblik dat zij een beslissing treft dient rekening te houden met alle elementen waarover ze op dat moment beschikt", geen afbreuk kan doen aan de duidelijke ontvankelijkheidsvoorwaarden vermeld in artikel 9ter en zijn uitvoeringsbepalingen; dat het bestreden arrest dan ook strijdig is met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet; dat het eerste middel gegrond is; '

Het mag duidelijk zijn dat verzoeker aan alle documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarden voldeed bij indiening van zijn aanvraag, dat verwerende partij dan ook het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de aanvulling van verzoeker!

Dat dit dan ook een flagrante schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Ook het zorgvuldigheidsbeginsel wordt hierdoor geschonden.

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

DVZ dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier, en indien zij van mening zijn dat zij geen rekening dienden te houden met de aanvulling dd 11.09.2012, dienden zij dit correct te motiveren!

Het is voor verzoeker onbegrijpelijk waarom er geen rekening wordt gehouden met ALLE medische stukken die verzoeker bij zijn aanvraag voegt!

Verwerende partij gaat in haar nota uitgebreid in op het standaard medisch getuigschrift dat verzoeker diende te voegen. Ze vermeldt in haar nota : ' De wetgever legt de verplichting op het standaardgetuigschrift te voegen, dat is opgesteld overeenkomstig' het model dat als bijlage aan het KB van 24 januari 2011 wordt gevoegd."

Niet alleen voegde verzoeker een standaard medisch getuigschrift, volledig zoals voorzien in de wet, bovendien werd er nooit getwijfeld aan de vormvereisten van het medisch getuigschrift. Het is bijgevolg onbegrijpelijk, en totaal naast de bestreden kwestie dat verwerende partij dit nu aanhaalt in haar nota.

Verder stelt de verwerende partij: "Daar de gemachtigde de ontvankelijkheidsvoorwaarden dient te onderzoeken vooraleer het medisch getuigschrift over te maken aan de arts-adviseur, dient het medische getuigschrift de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijke geachte behandeling te vermelden."

Ze gaat verder als volgt: "Het komt de gemachtigde niet toe om het aan de aanvraag gehechte medische getuigschrift inhoudelijk te onderzoeken doch wel naar vorm."

Deze opmerking, van verwerende partij is werkelijk onbegrijpelijk!

Uw Raad heeft zich immers reeds (meerdere malen) uitgesproken over het feit dat men alle elementen aangehaald in het medisch attest in overweging dient te nemen om de aandoening te beoordelen.

DVZ lijkt de ratio legis van de procedure naast zich neer te leggen door deze procedure nogmaals met de voeten te treden en uw Raad andermaal tot tussenkomst te verplichten.

Dient DVZ er niet op gewezen te worden de aanvraag van verzoeker conform te behandelen en de geldende regelgeving toe te passen?!

Bovendien is deze stelling van verwerende partij op zijn minst opvallend te noemen daar zij de bevoegdheid niet hebben om de invulling van art 9ter van de Vreemdelingenwet te interpreteren.

DVZ is gehouden aan de wettelijke bepalingen, zij hebben niet tot taak te bepalen in welke mate een wetsartikel "uitgehold" zou worden !

Nu duidelijk blijkt dat verzoeker ernstig ziek is, dient de situatie in het land van herkomst onderzocht te worden om te kunnen beoordelen of verzoeker kan terugkeren.

Uit de medische informatie die verzoeker bij zijn aanvraag voegde, blijkt zeer duidelijk dat verzoeker ernstig ziek is, bijgevolg dient de situatie in het land van herkomst eveneens onderzocht te worden.

Toch is er in de beslissing niets terug te vinden over de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van deze medicijnen of de juiste medische ondersteuning in Nepal.

Het feit dat DVZ vermeldt dat de graad van ernst niet vermeld zou zijn in het standaard medisch getuigschrift, is geen afdoende motivering om de situatie in het land van herkomst niet te onderzoeken!

Dat DVZ het rechtzekerheidsbeginsel flagrant schendt!

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.

Uit het voorgaande blijkt immers zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van verzoeker wel degelijk in gevaar is, indien verzoeker dient terug te keren, bijgevolg dient men de situatie in het land van herkomst te onderzoeken!

Uit het voorgaande blijkt dat men de situatie in het land van herkomst diende te onderzoeken!

Verwerende partij heeft dus nagelaten om de situatie in het land van herkomst te onderzoeken en stelt zonder onderzoek en zonder concrete elementen dat de ziekte geen reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. Meer nog, ze weigert zelfs rekening te houden met de gezondheidstoestand van verzoeker!

Dit is geen grondig onderzoek! Dit wordt eveneens bevestigd in het arrest nr. 108 524/11 van uw Raad:

"Het Hof heeft dus geenszins uitgesloten dat ernstige aandoeningen, hetzij van geestelijke, hetzij van fysieke aard, een schending kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM indien er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst waardoor deze aandoeningen alsnog op korte termijn zullen evolueren naar acute levensbedreiging. In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, blijkt uit de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van zieke vreemdelingen dat het Hof, bij zijn beoordeling inzake artikel 3 van het EVRM, geenszins als absolute voorwaarde stelt dat de graad van ernst van de aandoening of de ziekte 'levensbedreigend' dient te zijn 'gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.'

Het feit dat verwerende partij desondanks de situatie in het land van herkomst weigert te onderzoeken, maakt een flagrante schending uit van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel!

Het is voor verzoeker totaal onbegrijpelijk op welke grond deze beslissing dan ook genomen is.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht en de materiële motiveringsplicht.

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De formele motiveringsplicht vereist dat de feitelijke en juridische motieven in de beslissing zelf weergegeven worden. In casu wordt dit niet gedaan. Dit wordt niet grondig, en zelfs helemaal niet onderzocht !

Verzoeker verblijft al geruime tijd in België, hoe kan hij geacht worden in zijn land van herkomst zijn leven terug op te bouwen en dit terwijl hij ernstig ziek is?

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht en de materiële motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt aldus, door geen rekening te houden met de gegevens vermeld in het medisch attest, de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële en formele motiveringsplicht flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

Dat DVZ op dit vlak dan ook zwaar in gebreke gebleven is.

Dat verzoeker dan ook helemaal niet inziet op welke basis men met zijn argumenten geen rekening heeft gehouden en weigert dit te motiveren.

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld."

2.2.1. Wat artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 betreft, licht verzoeker niet toe op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling schendt.

Artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet voorziet dat de Raad uitspraak doet op basis van de synthesememorie *"zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60"* van dezelfde wet en dit laatste artikel bepaalt dat *"geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of de nota uiteengezet zijn"*. Verzoeker kan in zijn synthesememorie bijgevolg niet voor het eerst de schending van het rechtzekerheidsbeginsel op ontvankelijke wijze aanvoeren.

Deze middelonderdelen zijn onontvankelijk.

2.2.2. Artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip *"afdoende"*, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 9ter, § 1, vierde lid en artikel 9ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet, gesteld dat de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, nu geen standaard medisch getuigschrift bij de aanvraag werd voorgelegd omdat het geen uitspraak vertoont van de graad van ernst.

Er dient te worden aangenomen dat deze motivering pertinent en draagkrachtig is en verzoeker toelaat kennis te hebben van de reden waarom het medisch getuigschrift niet wordt weerhouden.

De Raad merkt op dat het voorleggen van een medisch attest overeenkomstig het model van het standaard medisch getuigschrift een afzonderlijke ontvankelijkheidsvoorwaarde betreft die los staat van de ontvankelijkheidsvoorwaarde dat bepaalde vermeldingen verplicht dienen te zijn opgenomen in dit standaard medisch getuigschrift.

Ook wat de later gevoegde medische getuigschriften betreft, heeft de verwerende partij duidelijk aangegeven op welke grond deze niet wordt aanvaard als standaard medisch getuigschrift, nu deze dienden te worden voorgelegd bij de aanvraag.

Een schending van de formele motiveringsplicht of van artikel 62 van de vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

2.2.3. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient te worden beoordeeld in het raam van de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan

van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De *in casu* relevante bepalingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet luiden op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

[...]

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

[...]

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

[...]”

In casu heeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard. Het is hierbij niet betwist dat een medisch getuigschrift samen met de aanvraag werd voorgelegd, doch wel wordt weerhouden dat het medisch attest overeenkomstig het model van het standaard medisch getuigschrift geen graad van ernst van de ziekte vermeldt.

Verzoeker geeft wel aan dat het overgemaakte medisch getuigschrift wel degelijk de noodzakelijke gegevens bevat betreffende de graad van ernst van de aandoening, maar dit betoog strookt niet met de inhoud van het voorgelegde medische getuigschrift.

Het volstaat niet om louter en alleen een aandoening te benoemen en een behandeling te beschrijven, zonder expliciet de graad van ernst van de ziekte op medische wijze weer te geven. Er kan eenvoudig worden vastgesteld dat de graad van ernst niet voorkomt.

Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris, en het steunt op een correcte feitenvinding, om te oordelen dat in het medisch attest geen melding wordt gemaakt van de graad van ernst van de aandoening en dat daarom de aanvraag onontvankelijk moet worden verklaard op basis van artikel 9ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet. De Raad wijst erop dat de verwerende partij *in casu* niet heeft getracht een medische beoordeling te geven, maar louter is nagegaan of aan de toepasselijke wettelijke bepalingen is voldaan. Door vast te stellen dat in het standaard medische getuigschrift enkel de aandoening wordt vermeld en de noodzakelijk geachte behandeling, maar niet de graad van de ernst van deze aandoening, heeft de gemachtigde van de staatssecretaris zich geenszins in de plaats gesteld van een ambtenaar-geneesheer. De gemachtigde heeft louter geoordeeld dat niet werd voldaan aan de voorschriften van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De uiteenzetting van verzoeker laat bijgevolg niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de

appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

2.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Waar verzoeker stelt dat het aan verwerende partij toekwam om bijkomende informatie te vragen, merkt de Raad op dat een vreemdeling die een verblijfsmachtigingsaanvraag indient zijn aanvraag zelf met alle dienstige overtuigingsstukken dient te onderbouwen. Het komt aan verwerende partij enkel toe de aangebrachte stavingstukken te beoordelen en na te gaan of deze volstaan om de aanvraag in te willigen. Op verwerende partij rust geenszins de verplichting om, indien de aanvrager in gebreke blijft om de nodige documenten of verduidelijkingen bij zijn aanvraag te voegen, alsnog verdere onderzoeksdaden te stellen.

2.2.5. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.6. Het enig middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend vijftien door:

mevr. C. BAMPS,

eerste voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De eerste voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS